

РЕШЕНИЕ

№ 5325

гр. София, 07.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 19.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **1952** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 АПК, във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).
Образувано е по жалба с вх. № 6745 от 25.02.2021 година, по описа на Административен съд София-град, подадена от Д. И. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], вилна зона Терасите № 999, чрез адвокат Н. К. М., с адрес: [населено място], [улица], срещу Решение № 1040-21-127 от 01.02.2021 година на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (НОИ) - С., с което е отхвърлена жалбата срещу Разпореждане № РВ-3-21-00841936 от 17.11.2020 г. на ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ - С., с което на жалбоподателката на основание чл. 114, ал.2, т.2 и чл. 114, ал.3 от Кодекса на социалното осигуряване /КСО/ е разпоредено възстановяване на добросъвестно получено парично обезщетение поради общо заболяване и парично обезщетение за бременност и раждане за периода от 16.07.2018 г. до 31.05.2019 г. в размер на 5985,72 лв.

Жалбоподателката счита оспореното решение за незаконосъобразно и неправилно, постановено в нарушение на материалния закон и на административно-производствените правила.

Твърди, че има сключени два трудови договора, които са регистрирани в НАП - с В. 2013 Е., ЕИК[ЕИК] /сключен на 16.08.2017 г./ и със С. тауър Е., ЕИК[ЕИК] /сключен на 05.10.2016 г./, както и че са ѝ удържани дължимите осигурителни вноски, поради което счита, че има право на парично обезщетение при бременност и раждане, като

лице, което е осигурено за риска общо заболяване и майчинство и като служител по трудови правоотношения, независимо от характера на работата, източника на финансиране и начина на заплащането.

Жалбоподателката посочва също, че отговаря на условията за придобиване на право на парично обезщетение при бременност и раждане и за отглеждане на дете до 2-годишна възраст съгласно разпоредбите на чл. 10, чл. 48а, чл.52а от КСО, тъй като към началото на отпуска е осигурена за общо заболяване и майчинство, има най-малко 12 месеца осигурителен стаж като осигурено за общо заболяване и майчинство лице, и ѝ е разрешен съответният вид отпуск.

Наред с посоченото, заявява, че тъй като не е самоосигуряващо се лице, последиците от невнасяне на осигурителни вноски от осигурителя В. 2013 Е. и това, че дружеството не е извършвало търговска дейност, не може да рефлектира върху осигурителните ѝ права. Изразява становище, че осигурителните вноски в случая са дължими и като доказателство, че са ѝ удържани осигурителни вноски е приложила копия на фишове за работни заплати.

Смята, че осигуряването не се поражда от внасянето на осигурителни вноски и не би могло да се прекрати, когато дължимите осигурителни вноски не са внесени. Неизпълнението на задължението на осигурителя за заплащане на осигурителните вноски не означава, че същият не дължи на ДОО осигурителни вноски за лицето. Това неизпълнение води до щета на ДОО, която може да се отстрани по предвидените в закона способи по реда на ДОПК. Наличието на неизправен осигурител, обаче не може да има за последица прекратяването на правата на добросъвестните задължително осигурени лица по чл. 4, ал. 1, т. 1 т КСО, като страна по осигурителното правоотношение.

Приема, че е допуснато нарушение на чл.35 от АПК, съгласно който индивидуалният административен акт се издава след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени, като за да обоснове издаването на оспореното разпореждане, административният орган е приел, че липсва осъществяване на търговска дейност от страна на осигурителя В. 2013 Е., респективно лицето няма качеството на осигурено лице, което твърдение обаче представлява съмнение, тъй като не е подкрепено с конкретни обстоятелства и съответни доказателства.

Също така административният орган се е позовал единствено и само на извършвана проверка на осигурителя В. 2013 Е., без да отчете представените от осигуреното лице доказателства - регистрирани в НАП трудови договори и фишове за работни заплати, от които се установява удържане на осигурителни вноски от възнаградението на служителя.

Излага твърдения за необоснованост и немотивираност на обжалваното разпореждане и подчертава, че липсата на фактически основания и предположения за извършено нарушение от страна на работодателя е съществено нарушение, което следва да обуслови отмяна на постановения акт.

Въз основа на изложеното в жалбата, е направено искане Решение № 1040-21-127 от 01.02.2021 година на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт да бъде отменено като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и на административнопроизводствените правила.

В съдебно заседание по делото жалбоподателят, редовно уведомен, се представлява от

адв. М.. Претендира разноски, за които представя списък.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ С.-град, се представлява по делото от упълномощен процесуален представител – юрк. Б., която оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С писмо с вх. № 1029-21-3350/01.04.2019 г. на ТД на НАП - В. Т., с приложен доклад към същото, ТП на НОИ С. - град е уведомено за извършена проверка на В. 2013 Е..

В доклада е отразено, че дружеството е подало уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ за три лица, сред които жалбоподателката Д. И. Д.. Посочено е още, че осигурителни вноски за лицето не са внасяни, а само декларирани, както и че дружеството не е осъществявало търговска дейност в процесния период.

По повод на постъпилния доклад от ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ-С. град на основание чл. 114, ал. 2, т. 2 и чл. 114, ал. 3 от КСО е извършена проверка в информационната система на НОИ.

От проверката е установено, че от В. 2013 Е., ЕИК[ЕИК] за Д. И. Д., ЕГН [ЕГН] в ТП на НОИ - С. град действително са представени удостоверения по образец приложение № 9 към чл.8, ал.1 от Наредба за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване /НПОПДОО/ с данни относно правото на парични обезщетения по болнични листове: № Е. за периода от 16.07.2018 г. до 29.07.2018 г. вкл., № Е. за периода от 04.10.2018 г. до 17.11.2018 г. вкл., № Е. за периода от 07.11.2018 г. до 18.12.2018 г. вкл., № Е. за периода от 19.12.2018 г. до 15.02.2019 г. вкл. и удостоверение по образец Приложение № 10 към чл. 9, ал. 1 от НПОПДОО с данни относно правото на парично обезщетение по чл.50, ал.1 от КСО за периода от 16.02.2019 г. до 17.11.2019 г. вкл., но липсват внесени осигурителни вноски.

По реда на НПОПДОО за периодите на отпуск за временна неработоспособност, разрешени с цитираните болнични листове и по заявление - декларация за изплащане на парично обезщетение за бременност и раждане на основание чл.50, ал.1 от КСО за периода от 16.02.2019 г. до 31.05.2019 г. на Д. Д. са изплатени парични обезщетения в общ размер на 4129,93 лв.

По данни от Регистъра на трудовите договори за Д. И. Д. е подадено уведомление по чл. 62, ал. 5 от КТ за сключен на 05.10.2016 г. трудов договор със С. тауър Е.. В хода на административното производство не са установени извършени нарушения на осигурителното законодателство от С. тауър Е., с оглед на което е признато правото на обезщетение на Д. И. Д. по представените от дружеството удостоверения по образец приложение № 9 към чл. 8. ал. 1 към чл. 9. ал. 1 от НПОИДОО с данни относно правото на парични обезщетения по болнични листове № Е. за периода от 16.07.2018 г. до 29.07.2018 г. вкл. № Е. за периода от 04.10.2018 г. до 17.11.2018 г. вкл., № Е. за периода от 07.11.2018 г. до 18.12.2018 г. вкл., № Е. за периода от 19.12.2018 г. до 15.02.2010 г. вкл.

При изчисление на паричните обезщетения за временна неработоспособност по данните, подадени в ТП на НОИ от С. тауър Е., в дохода по които са определени паричните обезщетения е включен и осигурителен доход в размер на 1 855,79 лв. за периода от месец 08.2017 г. до месец 06.2018 г. съгласно данни, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО чрез В. 2013 Е..

Посоченият общ размер на обезщетението 5 985.72 лева включва: неоснователно получените парични обезщетения за временна неработоспособност от Д. И. Д. по представени удостоверения по образец чрез осигурителя В. 2013 Е. в общ размер на 4 129.93 лева и сумата от 1 855.79 лева, получена като разлика при преизчисляване на неоснователно получените паричните обезщетения за временна неработоспособност по представени удостоверения по образец чрез осигурителя С. тауър Е. в размер на 4 422.38 лева, вместо действително дължимите парични обезщетения, в размер на 2 566.59 лева.

Дружеството В. 2013 Е. е регистрирано на 20.09.2013 г. От 31.10.2016 г. едноличен собственик на капитала му е И."Е.. Управител на В. 2013 Е. и на И. Е. е Г. М. Г..

С писмо изх. № 1043-21-429#1/27.06.2019 г. е изискана информация досежно В. 2013 Е. от ТД на НАП - С.. В отговор с Писмо с вх. № 1043-21-429#2/18.07.2019 г. са предоставени данни, че от дружеството са подавани годишни данъчни декларации /ГДД/ за 2017 г. и 2018 г. но по регистрираното фискално устройство е отчетен оборот от 01.01.2017 г. до 05.04.2017 г. и че информацията по чл. 5, ал. 4 от КСО е подавана по електронен път с КЕП /квалифициран електронен подпис/. Посочено е също, че управителят на дружеството - Г. М. Г. има регистрирани множество юридически лица със задължения към бюджета в особено големи размери. От приложените заявления за подаване на документи по електронен път е видно, че същите са от името на Г. М. Г. и са депозирани на 13.12.2016 г.. на 02.01.2018 г. и на 08.01.2019 г.

Вследствие на получените данни от проверката на НАП, в хода на извършваната проверка, с цел изясняване на относими факти и обстоятелства, са издадени Задължителни предписания № ЗД-1-21-00591315/10.07.2019 г. от контролния орган до Д. Д., които са й били връчени чрез лицензиран пощенски оператор и получени лично от лицето на 19.07.2019 г.

С декларация от 23.07.2019 г. Д. И. Д. лично е предоставила следните сведения относно трудовата й заетост във В. 2013 Е.: адрес на работното място - "срещаме се в ж.к Студентски град, в [жилищен адрес] зад О.-паркинга, търговия по магазини, конкретни лица, познати", длъжност „търговски посредник“, размер на получаваното възнаграждение – 2000 лв, продължителност на работното време в часове – 4 часа, естество на извършваната работа - "търговия със стоки, предоставяни от фирмата".

За извършване на пълна ревизия по разходите на ДОО на В. 2013 Е. е издадена Заповед № ЗР-5-21-00711112/29.01.2020 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО и Задължителни предписания № ЗД-1-21-00711558/29.01.2020 г. на контролен орган за представяне на относимата трудово-правна и осигурително-правна документация. Във връзка с ревизията, на дружеството са издадени и Задължителни предписания № ЗД-1-21-00711565/29.01.2020 г. до управителя Г. М. Г.. Направени са множество неуспешни опити горепосочените документи да бъдат връчени, както на адреса на управление на дружеството, така и на настоящия адрес на управителя му. Направено е запитване до ОД на МВР-Л., от където е получена информация, че лицето Г. М. Г. последно е регистриран като излязъл от Република България през ГКПП Р., Д. мост на 11.05.2020 г. Посочените обстоятелства са поставили контролните органи на НОИ в обективна невъзможност да връчат горесцитираните документи, представител на дружеството не е открит, съответно липсват представени от дружеството доказателства, оборващи констатациите на административния орган.

Въз основа на събраните от контролния орган на НОИ в хода на ревизията доказателства, е изготвен Констативен протокол № КВ-5-21-00759962/28.05.2020 г. за

извършена проверка по разходите на ДОО на В. 2013 Е., в който са обективирани установените факти и обстоятелства.

На основание чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО на В. 2013 Е. са издадени Задължителни предписания № ЗД-1-21-00759983/28.05.2020 г. от контролен орган за подаване на декларация обр.1. с код „заличаване“ на подадените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за наетите три лица, вкл. Д. И. Д. за периода от месец 08.2017 г. до месец 07.2019 г.“. След посещение на адреса на дружеството на 08.07.2020 г., за което е съставен протокол, задължителните предписания са връчени по реда на чл. 110. ал. 4 от КСО чрез поставяне на съобщение на табло в сградата на ТП на НОИ - С.-град и са влезли в сила на 12.07.2020 г.

За периода, за който се заличават данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, подадени от В. 2013 Е. е прието, че дружеството не е осъществявало търговска дейност, не са внасяни осигурителни вноски във фондовете на ДОО за трите лица, сред които жалбоподателката, респективно същите не са осъществявали трудова дейност, поради което за тези лица не е възникнало осигурително правоотношение и декларираните данни по чл.5. ал.4 от КСО не съответстват на действителната фактическа обстановка. След неизпълнение на Задължителните предписания № № ЗД-1-21-00759983/28.05.2020 г. В. 2013 Е. да заличи данните, са последвали действия по служебно заличаване. Данните по чл. 5, ал. 4 от КСО са заличени по реда на чл. 3, ал.13 от Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда на подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и самоосигуряващите се лица.

Издадено е Разпореждане № РВ-3-21-00841936/17.11.2020 г. на ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ - С., с което е постановено на Д. И. Д. да възстанови добросъвестно получените парично обезщетение за общо заболяване и за бременност и раждане за периода от 16.07.2018 г. до 31.05.2019 г. в размер на 5985,72 лв. Длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ – П. е преценило, че по преписката не са налице данни и доказателства за наличие на умисъл и виновно поведение – недобросъвестност от страна на лицето, поради което е приел, че е приложима разпоредбата на чл. 114, ал.2, т.2 от КСО.

По жалба на Д. И. Д. срещу Разпореждане № РВ-3-21-00841936 от 17.11.2020 г. е постановено Решение № 1040-21-127 от 01.02.2021 година на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (НОИ) - С., с което жалбата е отхвърлена.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима.

Насочена е срещу акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната норма на чл.145 и сл. от АПК вр. чл. 118 от КСО.

Подадена е в преклузивния срок за оспорване, от активно легитимирано лице – адресат на оспорвания акт.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство съгласно чл. 118, ал. 1 от КСО е Решение № 1040-21-127 от 01.02.2021 година на директора на ТП на НОИ С.-град.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, назначен със Заповед № 1712/17.08.2015 г. на управителя на НОИ. Процесното разпореждане също е издадено от компетентен орган – началник на сектор „Финансови Ревизии-втори“ на

НОИ – К. Ц. М., съгласно т. 2 на Заповед № Ц1015-21-108/21.10.2020 г. на директора на ТП на НОИ.

Оспореният акт е и издаден в предвидената от закона форма и е съобразен с целта на закона.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателката, че в процесното решение административният орган се е позовал единствено и само на извършвана проверка на осигурителя В. 2013 Е. без да отчете направените възражения и представените от нея доказателства – регистрирани в НАП трудови договори и фишове за работни заплати, от които се установява удържане на осигурителни вноски от възнаградението на служителя. Именно въз основа на тези данни осигурителят е приложил привилегированият състав на чл. 114 от КСО, а именно чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, съгласно която разпоредба добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на случаите, в които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение: когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане.

Съгласно чл. 40, ал. 1 от КСО осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск.

От цитираната разпоредба е видно, че задължителна предпоставка досежно правото на парични обезщетения за временна неработоспособност е лицето да е осигурено по смисъла на КСО.

Легална дефиниция за понятието „осигурено лице“ е дадена в §. 1, ал. 1, т. 3 от КСО (бр. 98 от 2016 г., в сила от 01.01.2017 г.), според която „осигурено лице“ е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за което са внесени или дължими осигурителни вноски; осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1-3 и 5 от КСО.

Според законната дефиниция, за да се приеме едно лице за осигурено по смисъла на закона е необходимо за същото да са внесени или дължими осигурителни вноски, както и това лице да извършва трудова дейност. Именно отсъствието на третата предпоставка в процесния случай обосновава законосъобразност на оспореното решение и потвърденото с него Разпореждане.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за които са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

По делото не е спорен въпросът реален ли е сключеният трудов договор между Д. И. Д. и В. 2013 Е., но наличието на валидно сключено и непрекратено трудово правоотношение не е достатъчно, за да възникне осигурителното правоотношение и произтичащите от него права на обезщетение. Не съществува идентичност на трудовото и на осигурителното правоотношение. Наличието на трудово правоотношение в повечето случаи

води до възникване и на осигурително правоотношение, но не е достатъчно. Видно от цитираното легално определение, изискването на закона е лицето да упражнява трудова дейност. Следователно лицето трябва да има сключен трудов договор и валидно възникнало трудово правоотношение, но и реално да осъществява трудова дейност в рамките на това правоотношение. В горния смисъл е решение № 4901 от 27.04.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6817/2019 г. Неоснователни се явяват и твърденията на жалбоподателката за нарушение на чл. 35 от АПК при издаване на оспорения административен акт и потвърденото с него разпореждане. Предвид представения доказателствен материал, по безспорен начин се установява, че административният орган пълно и всестранно е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая. Обосновал е изводите си на основание на данните от извършена проверка на осигурителя ВМБ 2013 Е. от ТД на НАП. Информацията относно счетоводната и разплащателна документация, от която да се установи основателно ли са подадени данни за осигурителен стаж и дали декларирания размер на осигурителния доход съответства на изплатения на съответното лице не е налична в осигурителните регистри на НОИ и в НАП. Именно въз основа на горните основания се явява неоснователно и твърдението на жалбоподателката, че изводите в административния акт се основават на съмнение и не са подкрепени с никакви доказателства. Органите на ТП на НОИ, по повод сигнал на НАП, са извършили всички изискуеми по закон процесуални действия за установяване на обективната истина – издадени са множество задължителни предписания, констативни протоколи, изисквана е информацията от компетентни органи и правилно и обосновано са формулирани изложените в оспорения акт изводи.

Правилно и обосновано административният орган е приел, че липсва една от изискуемите по закон предпоставки за признаване по отношение на жалбоподателката на качеството осигурено лице по правоотношението с ВМБ 2013 Е. – не е доказано извършване на трудова дейност.

Не са установени доказателства Д. И. Д. реално да е упражнявала трудова дейност по сключения на 16.08.2017 г. трудов договор с В. 2013 Е., за който е подадено уведомление по чл.62, ал.5 от КСО, както и да ѝ е изплащано възнаграждение в размерите, декларираните в РОД. Сведенията, дадени от жалбоподателката относно място на работа и упражняване на трудова дейност не се потвърждават от доказателствата, събрани при извършените проверки по разходите на ДОО, нито от други документи, които по обективен начин да сочат извършване на трудова дейност на декларираната длъжност „търговски посредник“. Релевантно в случая се явява установеното с Констативен протокол № KB-5-21- 00759962/28.05.2020 г. че за периода от месец 08.2017 г. до месец 12.2019 г. В. 2013 Е. не е извършвало търговска дейност, респективно - не е имало необходимост от наемане на лица, които да упражняват дейност по трудови правоотношения. Този извод се потвърждава от доклада на ТД на НАП - В. Т. и от писмото от ТД на НАП - С., според които последният отчетен оборот по регистрираното фискално устройство на дружеството е от 05.04.2017 г. четири месеца преди сключването на трудовия договор на жалбоподателката. Последната е назначена на длъжност „търговски посредник“, която длъжност предполага наличие на обороти от

извършвана търговска дейност, каквато в случая не се доказва. Дори да се приемат като доказателства представените разплащателни ведомости от жалбоподателката, същите ценени в съвкупност с останалите доказателства не могат да обосноват реално извършена трудова дейност от лицето.

Така възприетите от директора на ТП на НОИ факти и обстоятелства обосновават извода за липса на осъществявана от дружеството дейност, което е пряко свързано с въпроса дали Д. И. Д. е притежавала за процесния период качеството на осигурено лице по смисъла на КСО.

Реалното извършване на трудова дейност е задължителна предпоставка по чл. 40, ал. 1 и чл. 48а от КСО за изплащане на парично обезщетение и нейната липса води до законосъобразното заличаване на неоснователно подадените от В. 2013 Е. данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за жалбоподателката. При заличени данни по чл.5. ал.4 от КСО са налице нови данни по смисъла на чл.114, ал.2, т.2 от КСО, от значение за определяне правото на парично обезщетение.

Установените от посочените държавни органи гореописани факти са такива по смисъла на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, а именно след изплащането на обезщетенията на Д. И. Д. са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото ѝ на обезщетение. Тези нови данни и документи касаят именно липсата на реално извършвана от дружествата дейност, липсата на реално положен труд от сочените за назначени лица, ползвали продължителни отпуски по болест, респ. получавали обезщетения от НОИ. Доказателства в обратния смисъл по делото не са ангажирани. Доказателствената тежест за установяване на реално положен труд е на самото лице /така Решение № 2524 от 18.02.2020 г. на ВАС по адм. д. № 12220/2019г./. Такива доказателства не са представени от Д. Д..

Съобразно изложеното съдът намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на правомощията му, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена, а оспореният акт потвърден като правилен и законосъобразен.

С оглед изхода на спора, съдът намира за основателна претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като с оглед правната и фактическа сложност на делото намира, че жалбоподателят следва на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв.

По изложените съображения и на основание чл. 118, ал. 3 КСО във връзка с чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София град, III отделение, 16 - и състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. И. Д., ЕГН [ЕГН] срещу Решение № 1040-21-127 от 01.02.2021 година на директора на Териториално поделение на Националния

осигурителен институт – С..

ОСЪЖДА Д. И. Д., ЕГН [ЕГН] да заплати на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението му пред Върховен административен съд.

Съдия: